

Jeffrey Archer

Wie niet waagt

Vertaling Joost van der Meer & William Oostendorp

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2019 Jeffrey Archer

Oorspronkelijke titel: *Nothing Ventured*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2022 HarperCollins Holland

Vertaling: Joost van der Meer & William Oostendorp

Omslagontwerp: Olga Grlic

Bewerking: Pinta Grafische Producties

Omslagbeeld: © Liubomir Paut-Fluerasu / Arcangel; © Kamenetskiy Konstantin / Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen

Druk: ScandBook UAB, Lithuania

ISBN 978 94 027 0896 7

ISBN 978 94 027 6298 3 (e-book)

NUR 305

Eerste druk januari 2022

Originele uitgave verschenen bij Macmillan, een imprint van Pan Macmillan, Londen.

The right of Jeffrey Archer to be identified as the author of this work has been asserted by him in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Beste lezer,

Na voltooiing van het laatste deel van de Clifton-serie schreven meerdere lezers mij dat ze graag meer zouden willen weten over William Warwick, de gelijknamige held uit de romans van Harry Clifton.

Ik moet bekennen dat ik al wat had nagedacht over het idee voordat ik begon te werken aan *Wie niet waagt*, het eerste deel van de William Warwick-serie.

Dit boek begint wanneer William van school komt en tot ontsteltenis van zijn vader besluit om bij de politie te gaan in plaats van leerling in zijn vaders raadkamer te worden. William volhardt, en in deze openingsroman volgen we zijn levensweg met een uitgelezen aantal personages, sommige goed, andere niet zo goed, die zijn pad kruisen terwijl hij zijn best doet om rechercheur te worden en een overstap maakt naar Scotland Yard.

In deze serie volg je Williams lotgevallen als hij opklimt van agent tot commissaris bij de Metropolitan Police, de Londense politie.

Op dit moment ben ik bezig met de tweede roman in deze serie, die zal gaan over Williams periode als jonge rechercheur bij de elite-drugs-eenheid.

Of hij het ooit tot commissaris schopt, zal afhangen van William Warwicks vastberadenheid en bekwaamheid alsmede van mijn hoop op een lang leven voor ons allemaal.

Jeffrey Archer

september 2019

1

14 juli 1979

‘Dit kun je niet menen.’

‘Vader, ik meen het wel degelijk, wat u zou beseffen als u de afgelopen tien jaar weleens naar me had geluisterd.’

‘Maar er is je een plek aangeboden op mijn oude college in Oxford om rechten te gaan studeren, en na de universiteit kun je bij mij komen werken. Wat kan een jonge man zich nog meer wensen?’

‘Een loopbaan van zijn eigen keuze te mogen nastreven en niet alleen te worden geacht in zijn vaders voetsporen te treden.’

‘Zou dat nou zo erg zijn? Ik heb een boeiende en waardevolle carrière achter de rug en ben, als ik dat mag zeggen, redelijk geslaagd in het leven.’

‘Briljant geslaagd, vader, maar we hebben het hier niet over uw carrière. En misschien wil ik wel helemaal geen vooraanstaand strafpleiter zijn die zijn leven lang een zootje schurken verdedigt die hij geen moment voor een lunch op zijn club zou uitnodigen.’

‘Je lijkt te vergeten dat diezelfde schurken hebben betaald voor jouw opleiding en voor de leefstijl die je nu geniet.’

‘Dat mag ik nooit vergeten, vader, wat de reden is waarom ik van plan ben er in mijn leven voor te zorgen dat diezelfde schurken lange tijd worden opgesloten en niet de kans krijgen vrijuit te gaan en dankzij uw kundige pleidooien een leven vol misdaad voort te zetten.’

William dacht dat hij zijn vader eindelijk het zwijgen had opgelegd, maar hij vergiste zich.

‘Misschien kunnen we tot een compromis komen, beste jongen?’

‘Geen schijn van kans, vader,’ zei William resoluut. ‘U klinkt als een advocaat die voor een lichtere straf pleit terwijl hij weet dat hij een zwakke zaak verdedigt. Maar voor één keer zijn uw eloquente woorden aan dovemansoren gericht.’

‘Sta je me niet eens toe mijn zaak te bepleiten voordat je hem van de hand wijst?’ reageerde zijn vader.

‘Nee, omdat ik niet schuldig ben en ik een jury niet hoeft te bewijzen dat ik onschuldig ben, alleen maar om u een plezier te doen.’

‘Maar zou je iets willen doen om mij een plezier te doen, lieverd?’

In het heetst van de strijd was William helemaal vergeten dat zijn moeder zwijgend aan de andere kant van de tafel had gezeten. Ze had het steekspel tussen haar man en zoon nauwgezet gevolgd. William was goed voorbereid om het op te nemen tegen zijn vader, maar wist dat hij voor zijn moeder geen partij was. Andermaal viel hij stil. Een stilte waar zijn vader van profiteerde.

Trekkend aan de revers van zijn jasje vroeg Sir Julian: ‘Wat hebt u in gedachten, *m’lord?*’ Hij sprak zijn vrouw aan alsof ze een hoge rechter was.

‘William mag naar de universiteit van zijn keuze,’ zei Marjorie, ‘het vak uitkiezen dat hij wenst te studeren en, als hij eenmaal afgestudeerd is, de carrière nastreven die hij wil. En belangrijker, als hij dat doet, zul jij gracieus toegeven en het onderwerp nooit meer ter sprake brengen.’

‘Ik moet bekennen,’ zei Sir Julian, ‘dat hoewel ik uw verstandige oordeel aanvaard, ik het laatste deel weleens moeilijk zal kunnen vinden.’

Moeder en zoon barstten in lachen uit.

‘Mag ik een verzachtende omstandigheid aanvoeren?’ vroeg Sir Julian onschuldig.

‘Nee,’ antwoordde William, ‘omdat ik alleen met moeders voorwaar-

den zal instemmen als u over drie jaar mijn beslissing om bij de Londen-
se politie te gaan zonder voorbehoud steunt.’

Raadsheer Sir Julian Warwick stond op van zijn plek aan het hoofd
van de tafel, maakte een lichte buiging naar zijn vrouw en zei met tegen-
zin: ‘Als het Uwe Hoogheid behaagt.’

Al vanaf zijn achtste jaar, toen hij ‘de zaak van de vermiste Marsreep’
had opgelost, wilde William Warwick detective worden. Het was een
eenvoudig papieren spoor, legde hij zijn huismeester uit, dat geen ver-
grootglas vereiste.

Het bewijsmateriaal – een snoepwickel – was aangetroffen in de prul-
lenmand van de studeerkamer van de verdachte, en de dader kon niet
bewijzen dat hij dat semester geen zakgeld had uitgegeven in de snoep-
winkel.

En wat het voor William erger maakte, was dat Adrian Heath een van
zijn beste vriendjes was, en hij was ervan uitgegaan dat het een levens-
lange vriendschap zou zijn. Toen hij het halverwege het schooljaar met
zijn vader besprak, had de oude man gezegd: ‘We moeten hopen dat
Adrian iets heeft geleerd van deze ervaring, want wie weet wat er anders
van die jongen zal komen.’

Ondanks het feit dat William werd bespot door zijn medeleerlingen,
die ervan droomden om arts, advocaat, docent of zelfs accountant te
worden, toonde de loopbaanbegeleider zich niet verrast toen William
hem vertelde dat hij detective ging worden. De andere jongens hadden
hem immers al vóór het einde van zijn eerste semester de bijnaam Sher-
lock gegeven.

Williams vader, Sir Julian Warwick baronet, had gewild dat zijn zoon
naar Oxford ging om rechten te studeren, net als hij dertig jaar gele-
den had gedaan. Maar ondanks zijn vaders inspanningen was William
vastbesloten gebleven om de dag dat hij van school afkwam bij het poli-

tiekorps te gaan. De twee koppige mannen bereikten ten slotte een compromis dat de goedkeuring wegdroeg van zijn moeder. William zou naar de London University gaan en kunstgeschiedenis studeren, een studie die zijn vader weigerde serieus te nemen, en als zijn zoon na drie jaar nog steeds bij de politie wilde, zou Sir Julian gracieus inbinden. William wist dat dit nooit zou gebeuren.

Hij genoot van elk moment van zijn drie jaar op King's College London, waar hij meerdere malen verliefd werd. Eerst op Hannah en Rembrandt, daarna op Judy en Turner en ten slotte op Rachel en Hockney, waarna hij zich settelde met Caravaggio: een affaire die een mensenleven zou duren, ook al had zijn vader hem erop gewezen dat de grote Italiaanse kunstenaar een moordenaar was geweest en opgeknoopt had moeten worden. Reden genoeg om de doodstraf af te schaffen, opperde William. Vader en zoon waren het wederom oneens.

In de zomervakantie na zijn eindexamen trok William met een rugzak door Europa; naar Rome, Parijs, Berlijn en verder naar Sint-Petersburg, om aan te sluiten bij lange rijen van andere toegewijden die de meesters van het verleden wilden aanbidden. Toen hij eindelijk afstudeerde, stelde zijn docent voor dat hij een doctoraat zou overwegen over de duistere kant van Caravaggio. De duistere kant, reageerde William, was precies wat hij van plan was te onderzoeken, maar hij wilde meer leren over criminelen in de twintigste eeuw in plaats van de zestiende.

Op de middag van zondag 5 september 1982 meldde William zich om vijf voor drie bij Hendon Police College in Noord-Londen. Vanaf het moment dat hij de koningin trouw zwoer tot de parade bij zijn afstuderen zestien weken later genoot hij van bijna elke minuut van de opleiding.

De volgende dag kreeg hij een donkerblauw uniform, een helm en een wapenstok, en telkens wanneer hij langs een raam liep, kon hij de

verleiding niet weerstaan om even naar zijn spiegelbeeld te kijken. Een politie-uniform, zo waarschuwde de commissaris hem op zijn eerste dag op parade, kon je karakter veranderen, en niet altijd ten goede.

De lessen op Hendon waren op de tweede dag begonnen en werden verdeeld tussen het klaslokaal en de sportzaal. William leerde hele delen van de wet uit het hoofd totdat hij ze woordelijk kon herhalen. Hij genoot van forensische en plaatsdelictanalyse, maar toen hij een slipcursus kreeg ontdekte hij al snel dat zijn rijvaardigheid vrij rudimentair was.

Na jaren van felle discussies met zijn vader aan de ontbijttafel voelde William zich op zijn gemak in de schijnrechtszaal, waar opleidingsagenten hem in de getuigenbank een kruisverhoor afnamen, en tijdens zelfverdedigingslessen stond hij zelfs zijn mannetje. Hij leerde iemand die veel groter was dan hij ontwapenen, in de boeien slaan en in bedwang houden. Ook leerde hij over de bevoegdheden van een agent tot aanhouding en huiszoeking, het gebruik van redelijk geweld en, het belangrijkste van alles, discretie. 'Houd je niet altijd aan de regels,' adviseerde zijn instructeur hem. 'Soms moet je je gezonde verstand gebruiken, maar je zult merken dat dat in de praktijk lang niet altijd zo gezond is.'

Vergeleken met zijn tijd op de universiteit had hij met de regelmaat van de klok examens, en hij was niet verbaasd dat meerdere kandidaten het einde van de cursus niet haalden.

Na een voor zijn gevoel eindeloze vakantie van twee weken na zijn uitzwaaioparade ontving William eindelijk een brief met de instructie zich de maandag daarop om acht uur 's morgens te melden op het politiebureau van Lambeth, een deel van Londen waar hij nog nooit was geweest.

Politieagent 565LD had zich als afgestudeerde bij het Londense politiekorps gevoegd, maar besloot niet te profiteren van het versnelde promotieschema dat hem in staat zou hebben gesteld sneller de ladder

te bestijgen, want op zijn eerste dag wilde hij zich op gelijke voet met alle andere nieuwe rekruten in een rij opstellen. Hij accepteerde het dat hij in zijn proefperiode minstens twee jaar gewoon dienst op straat moest hebben gedraaid voordat hij kon hopen rechercheur te worden, en eerlijk gezegd stond hij te popelen om in het diepe te worden gegooid.

Vanaf zijn eerste dag op proef werd William begeleid door zijn mentor, agent Fred Yates, die er achtentwintig dienstjaren op had zitten en van de inspecteur van het bureau de order had gekregen om 'op de jongen te passen'. De twee mannen hadden weinig gemeen, behalve dat ze allebei van jongs af aan agent hadden willen worden en hun vaders alles hadden gedaan wat in hun macht lag om te voorkomen dat ze die ambitie nastreefden.

'De gouden regel...' was het eerste wat Fred zei toen hij werd voorgesteld aan de nog zo groene jonge rekrut. Hij wachtte niet tot William het vroeg. 'Neem niets zomaar aan, geloof niemand en zet bij alles vraagtekens. Het is de enige wet waar ik naar leef.'

In de volgende paar maanden wijdde Fred William in de wereld van inbrekers, drugshandelaren en pooiers in. Ook werd hij geconfronteerd met zijn eerste dode lichaam. Met de ijver van Sir Galahad wilde William elke dader opsluiten en de wereld verbeteren; Fred was realistischer, maar niet één keer probeerde hij het vuur van Williams jeugdige enthousiasme te blussen. De jonge rekrut kwam er vlug achter dat het publiek niet weet of een politieman zijn uniform pas een paar dagen of al een paar jaar draagt.

'Tijd om je eerste auto aan te houden,' zei Fred op Williams tweede dag op straat toen ze bij een paar verkeerslichten waren gestopt. 'We blijven hier rondhangen tot er iemand door rood rijdt en dan mag jij de weg op stappen en 'm aanhouden.' William keek ongerust. 'Laat de rest maar aan mij over. Zie je die boom, ongeveer honderd meter verderop? Verstop je daarachter en wacht tot ik je het teken geef.'

Terwijl hij achter de boom ging staan, kon William zijn hart horen

kloppen. Hij hoefde niet lang te wachten tot Fred een hand omhoogstak en riep: ‘De blauwe Hillman! Pak hem!’

William stapte de weg op, stak zijn arm omhoog en wees naar de stoeprand.

‘Niets zeggen,’ zei Fred toen hij zich bij de nieuweling voegde.

‘Let goed op.’ Ze liepen samen naar de auto terwijl de bestuurder zijn raampje omlaagdraaide.

‘Goedemorgen, *sir*,’ zei Fred. ‘Bent u zich ervan bewust dat u door rood reed?’

De bestuurder knikte, maar zei niets.

‘Mag ik uw rijbewijs even zien?’

De bestuurder opende het dashboardkastje, haalde zijn rijbewijs eruit en gaf het aan Fred. Na het document een ogenblik te hebben bekeken zei Fred: ‘Vooral rond deze tijd in de ochtend is het gevaarlijk, *sir*, want er zijn twee scholen in de buurt.’

‘Het spijt me,’ zei de man. ‘Het zal niet meer gebeuren.’

Fred gaf hem zijn rijbewijs terug. ‘Deze keer blijft het bij een waarschuwing,’ zei hij terwijl William het kenteken opschreef in zijn notitieboekje. ‘Maar misschien kunt u voortaan wat voorzichtiger zijn, *sir*.’

‘Dank u, agent,’ zei de bestuurder.

‘Waarom alleen een waarschuwing,’ vroeg William toen de auto langzaam wegreed, ‘wanneer je hem op de bon had kunnen slingeren?’

‘Houding,’ zei Fred. ‘De meneer was beleefd, erkende zijn fout en verontschuldigde zich. Waarom iemand die zich normaal gesproken aan de wet houdt kwaad maken?’

‘Dus wanneer zou je hem wel een bon hebben gegeven?’

‘Als hij had gezegd: “Heb je niets beters te doen?”, of erger: “Zou je niet eens achter echte boeven aan gaan?”, of mijn lievelingsreactie: “Weet je wel dat ik jouw salaris betaal?” Een van die drie en ik zou hem zonder aarzelen op de bon hebben geslingerd. Er was ooit één zak die ik naar het bureau moest brengen en een paar uur moest opsluiten.’

‘Werd hij gewelddadig?’

‘Nee, veel erger. Hij vertelde me dat hij goed bevriend was met de commissaris en ik nog wel van hem zou horen. Dus ik liet hem weten dat hij hem vanaf het bureau kon bellen.’

William barstte in lachen uit.

‘Goed,’ zei Fred, ‘ga maar weer achter die boom staan. Volgende keer mag jij het woord doen en zal ik waarnemen.’

Met zijn hoofd begraven in *The Daily Telegraph* zat raadsheer Sir Julian Warwick aan een eind van de tafel. Zo af en toe mompelde hij ‘Nou, nou’ terwijl zijn vrouw aan de andere kant haar dagelijkse strijd met de kruiswoordpuzzel van *The Times* voortzette. Op een goede dag zou Marjorie de laatste aanwijzing hebben ingevuld voordat haar echtgenoot van tafel opstond om naar Lincoln’s Inn te gaan. Op een slechte dag zou ze hem om advies moeten vragen, een dienst waarvoor hij doorgaans honderd pond per uur rekende. Regelmatig herinnerde hij haar eraan dat ze meer dan twintigduizend pond bij hem in het krijt stond. Tien horizontaal en vier verticaal hielden haar op.

Tegen de tijd dat zijn vrouw met de laatste aanwijzing worstelde, had Sir Julian het redactionele commentaar bereikt. Hij was er nog altijd niet van overtuigd dat de doodstraf afgeschaft had moeten zijn, met name wanneer een politieagent of een ambtenaar het slachtoffer was, maar de *Telegraph* was er net zomin uit. Hij sloeg om naar de achterpagina om te zien hoe rugbyclub Blackheath het er in zijn jaarlijkse derby tegen Richmond van af had gebracht. Na het wedstrijdverslag te hebben gelezen verliet hij het sportkatern, want hij vond dat de krant veel te veel aandacht gaf aan voetbal. Nog een teken dat het land naar de filistijnen ging.

‘Prachtige foto van Charles en Diana in *The Times*,’ zei Marjorie.

‘Dat zal nooit standhouden,’ zei Julian terwijl hij overeind kwam van zijn plek, om de tafel heen liep en net als elke morgen zijn vrouw op het

voorhoofd kuste. Ze ruilden van krant, zodat hij in de trein naar Londen de rechtbankverslagen kon bestuderen.

‘Denk eraan dat de kinderen zondag komen lunchen,’ zei Marjorie.

‘Is William nou al geslaagd voor zijn rechercheursexamen?’ vroeg hij.

‘Zoals je heel goed weet, mijn liefste, mag hij pas examen doen als hij er twee jaar dienst op heeft zitten, en dat zal nog minstens een halfjaar duren.’

‘Als hij naar mij had geluisterd, was hij inmiddels bevoegd advocaat geweest.’

‘En als jij naar hem had geluisterd, zou je weten dat hij veel meer geïnteresseerd is in het opsluiten van criminelen dan in het zoeken naar manieren om ze vrij te krijgen.’

‘Ik heb het nog niet opgegeven,’ zei Sir Julian.

‘Wees dankbaar dat onze dochter in elk geval in je voetsporen is getreden.’

‘Dat heeft Grace helemaal niet gedaan,’ snoof Sir Julian. ‘Die meid zal iedere berooide nietsnut die ze tegenkomt nog verdedigen.’

‘Ze heeft een hart van goud.’

‘Dan lijkt ze op jou,’ zei Sir Julian terwijl hij aandachtig keek naar de laatste opgave die ze nog had weten in te vullen: *Pientere vechter die eindigde met een baton*. Vier letters.

‘Veldmaarschalk SLIM,’ zei Sir Julian triomfantelijk. ‘De enige man die als gewone soldaat bij het leger ging en het tot veldmaarschalk schopte.’

‘Klinkt als William,’ zei Marjorie, maar pas toen de deur was dichtgevallen.

2

Iets na achten verlieten William en Fred het bureau om aan hun ochtendpatrouille te beginnen. ‘Niet veel misdaad op dit tijdstip,’ verzekerde Fred de jonge agent op proef. ‘Criminelen zijn net als rijken, ze staan niet voor tienden op.’ In de afgelopen anderhalf jaar was William gewend geraakt aan Freds vaak herhaalde pareltjes van wijsheid, die veel nuttiger waren gebleken dan alles wat je in het handboek van de Londense politie terug kon vinden over de plichten van een politieagent.

‘Wanneer doe je examen voor rechercheur?’ vroeg Fred toen ze over Lambeth Walk kuierden.

‘Pas over een jaar,’ antwoordde William. ‘Maar ik denk niet dat je gauw van me afkomt,’ voegde hij eraan toe terwijl ze de plaatselijke krantenkiosk naderden. Vluchtig las hij een van de koppen: AGENTE YVONNE FLETCHER GEDOOD VOOR DE LIBISCHE AMBASSADE.’

‘Eerder vermoord,’ zei Fred. ‘Arme meid.’ Hij zweeg enige tijd. ‘Ik ben mijn hele leven agent geweest,’ wist hij uiteindelijk uit te brengen, ‘wat ik prima vind. Maar jij...’

‘Als ik het haal,’ zei William, ‘dan moet ik jou bedanken.’

‘Ik ben anders dan jij, koorknaap,’ zei Fred. William was bang dat hij de rest van zijn carrière met die bijnaam opgescheept zou zitten. Hij gaf de voorkeur aan Sherlock. Tegenover zijn maten op het bureau had hij

nooit toegegeven dat hij een koorknaap was geweest en altijd wenste dat hij er ouder uitzag, hoewel zijn moeder hem ooit had verteld: ‘Zodra je dat doet, zul je jonger willen lijken.’ Is iemand ooit tevreden met de leeftijd die hij heeft, vroeg hij zich af. ‘Tegen de tijd dat jij commissaris wordt,’ ging Fred verder, ‘ben ik weggestopt in een bejaardenhuis en ben je mijn naam vergeten.’

Het was nooit in William opgekomen dat hij het weleens tot commissaris zou kunnen schoppen, maar hij wist zeker dat hij agent Fred Yates nooit zou vergeten.

Fred zag de jonge knaap toen hij de kiosk uit kwam rennen. Mr Patel volgde een ogenblik later, maar hij ging hem nooit pakken. William zette de achtervolging in, met Fred nog geen meter achter hem. Beide agenten haalden Mr Patel in toen de jongen de hoek om rende. Maar het duurde nog eens bijna honderd meter voordat William hem in de kraag kon vatten. Ze leidden de jonge knaap terug naar de winkel, waar hij Mr Patel een pakje Capstan teruggaf.

‘Wilt u aangifte doen, sir?’ vroeg William, die zijn boekje al openge-slagen en zijn potlood in de aanslag had.

‘Wat heeft dat voor zin?’ vroeg de winkelhouder, en hij legde het sigarettenpakje terug op de plank. ‘Als jullie hem opsluiten, zit ik straks achter zijn jongere broer aan.’

‘Tomkins, dit is je geluksdag,’ zei Fred, en hij gaf de jongen een draai om zijn oren. ‘Zorg er wel voor dat je op school bent tegen de tijd dat wij komen aanzetten, want anders vertel ik je ouweheer misschien wel wat je in je schild voerde. Let wel...’ En hij wendde zich tot William. ‘...de sigaretten waren waarschijnlijk voor zijn ouweheer.’

Tomkins rende ervandoor. Toen hij aan het einde van de straat was, bleef hij staan, draaide zich om en riep: ‘Politietuig!’ Hij schonk hun beiden een middelvinger.

‘Misschien had je zijn oren naar achteren moeten spelden.’

‘Waar heb je het over?’ reageerde Fred.

‘Als een jongen in de zestiende eeuw werd betrappt op stelen, werd hij

bij een van zijn oren aan een paal gespijkerd, en de enige manier om te ontsnappen was door zichzelf los te rukken.'

'Geen slecht idee,' zei Fred. 'Want ik moet toegeven dat ik maar geen grip kan krijgen op de moderne politiepraktijk. Tegen de tijd dat jij met pensioen gaat, zul je de criminelen vermoedelijk met "sir" moeten aanspreken. Toch heb ik nog maar anderhalf jaar te gaan voordat ik mijn pensioentje ontvang, en dan zit jij bij Scotland Yard. Hoewel,' voegde Fred eraan toe, en hij stond op het punt zijn dagelijkse dosis wijsheid te verstrekken, 'toen ik bijna dertig jaar geleden bij het korps kwam, bonden we zulke knapen met de handboeien vast aan een radiator, draaiden we de verwarming helemaal open en lieten we ze pas los als ze hadden bekend.'

William barstte in lachen uit.

'Ik maak geen geintje,' zei Fred.

'Hoelang denk je dat het duurt voordat Tomkins achter de tralies belandt?'

'Een tijdje naar de tuchtschool, zou ik gokken, voordat hij naar de gevangenis gaat. Wat echt gekmakend is, is dat hij zodra hij opgesloten zit zijn eigen cel zal hebben, drie maaltijden per dag zal krijgen en door beroepscriminelen omringd zal zijn die hem maar wat graag het vak zullen leren voordat hij afstudeert van de misdaaduniversiteit.'

William werd er dagelijks aan herinnerd hoe bevoorrecht hij was als telg uit een middenklassenest, met liefhebbende ouders en een oudere zus, die dol op hem was. Hoewel hij tegenover geen van zijn collega's toegaf dat hij op een van de vooraanstaande openbare scholen van Engeland was onderwezen voordat hij aan King's College afstudeerde in de kunstgeschiedenis. En hij vertelde al helemaal nooit dat zijn vader geregeld grote bedragen ontving van een aantal van de beruchtste criminelen van het land.

Terwijl ze hun ronde vervolgden, groette een aantal locals Fred, en sommige wensten zelfs William goedemorgen.

Toen ze enkele uren later op het bureau terugkeerden, nam Fred niet

de moeite om de jonge Tomkins te rapporteren bij de hoofdagent van dienst, want over papierwerk dacht hij hetzelfde als over moderne politiepraktijken.

‘Zin in een kop thee?’ vroeg Fred, en hij was al op weg naar de kantine.

‘Warwick!’ brulde een stem achter hem.

William draaide zich om en zag de hoofdagent van bewaring naar hem wijzen. ‘Er is een gevangene in elkaar gezakt in zijn cel. Neem dit recept mee naar de dichtstbijzijnde apotheek en laat het bereiden. En snel een beetje.’

‘Ja, *sarge*,’ zei William. Hij greep de envelop en rende het hele eind naar Boots in de winkelstraat, waar hij voor het apothekersloket een kleine rij geduldig wachtende mensen aantrof. Hij excuseerde zich tegenover de vrouw voor in de rij en gaf de envelop aan de apothekersassistente. ‘Het is een noodgeval,’ zei hij.

De jonge vrouw opende de envelop en las aandachtig de instructies. ‘Dat is dan één pond zestig, agent,’ zei ze.

William zocht in zijn zakken naar wat kleingeld en gaf het aan de assistente. Ze sloeg het bedrag aan op de kassa, draaide zich om, nam een pakje condooms van de plank en gaf het aan hem. Williams mond viel open, maar er kwam geen geluid uit. Hij was zich er pijnlijk van bewust dat meerdere mensen in de rij stonden te grinniken. Hij wilde net wegglijpen toen de assistente zei: ‘Vergeet uw recept niet, agent.’ Ze gaf de envelop terug aan William.

Meerdere geamuseerde blikken volgden hem terwijl hij de straat op glipte. Hij wachtte met het openen van de envelop totdat hij uit zicht was en las het bijgesloten briefje.

Geachte heer/mevrouw,

Ik ben een jonge agent die eindelijk een meisje zover heeft gekregen om mee uit te gaan, en vanavond hoop ik geluk te hebben. Maar aangezien ik niet wil dat ze zwanger raakt, kunt u me helpen?

William barstte in lachen uit, stopte het pakje condooms in zijn zak en liep terug naar het bureau. Zijn eerste gedachte: ik wou alleen dat ik een vriendinnetje had.